

SPRINGFIELDSKÉ TAJEMSTVÍ

Historie, fakta a úplné lži
o Simpsonových

MIKE REISS A
MATHEW KLICKSTEIN

Springfieldské tajemství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Mike Reiss, Mathew Klickstein
Springfieldské tajemství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SPRINGFIELDSKÉ TAJEMSTVÍ

Historie, fakta a úplné lži
o Simpsonových

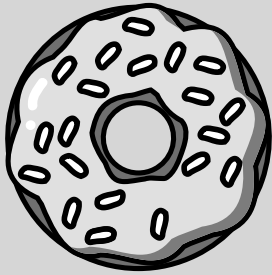
MIKE REISS A MATHEW KLINKSTEIN

Mattu Groeningovi, Jimu Brooksovi a Alu Jeanovi – díky za tu nejlepší práci na světě. Nevyhod'te mě.

- Mike Reiss

Vítejte v ponižujícím světě profesionálního psaní.

- Homer Simpson

OBSAH

Předmluva od Judda Apatowa – 17

ÚVODNÍ TITULKY

Otázka, která vás pálí
Kde leží Springfield?

25

DĚJSTVÍ PRVNÍ

Kapitola první
Na počátku...

29

Kapitola druhá
Stručná historie mé osoby

43

Kapitola třetí
Práce snů

55

DĚJSTVÍ DRUHÉ

Kapitola čtvrtá

Seznamte se s autory 69

Otázka, která vás pálí

Písně v *Simpsonových*: Kdo je píše, jak je píše a proč jich je sakra tak moc? 107

Kapitola pátá

Seznamte se s výkonnými producenty 109

Kapitola šestá

Seznamte se s postavami 119

Kapitola sedmá

Seznamte se s herci 131

Otázka, která vás pálí

Čtete příspěvky fanoušků na webových stránkách? 155

Kapitola osmá

Čtyři epizody, které změnilly svět (tak trochu) 157

Otázka, která vás pálí

Co si myslíte o *Griffinových*? 177

Kapitola devátá

Seznamte se s fanoušky 179

Otázka, která vás pálí

Co říkáte lidem, kteří tvrdí, že seriál upadá? 191

Kapitola desátá
Se Simpsonovými na cestách 193

Otázka, která vás pálí
Jak to, že seriál vydržel tak dlouho? 205

DĚJSTVÍ TŘETÍ

Kapitola jedenáctá
O humoru 211

Kapitola dvanáctá
Jak se z Krustyho stal *The Critic*? 223

Otázka, která vás pálí
Jaký je největší důvod neúspěchu seriálu *The Critic*? 235

Kapitola třináctá
Tvůrčí smlouva s ďáblem 237

Otázka, která vás pálí
V čem spočívá tajemství úspěchu *Simpsonových*? 243

Kapitola čtrnáctá
Dělat animované filmy pro peníze (ne pro slávu) 247

Kapitola patnáctá
Nechutný, odporný svět dětských knížek 255

Kapitola šestnáctá
Gay za všechny peníze 261

Kapitola sedmnáctá
Psát zase pro lidi! 269

Kapitola osmnáctá
Zpět k hořící skládce pneumatik 275

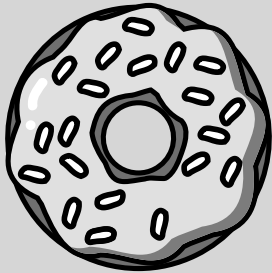
OCÁSEK

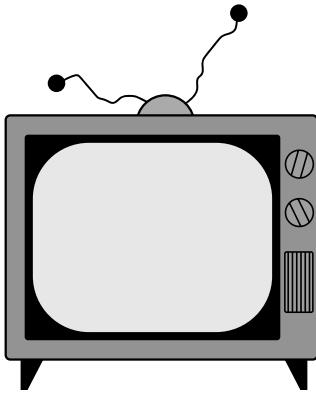
Kapitola devatenáctá
Nikdy to nekončí... 289

Závěrečná otázka, která vás pálí
Proč jsou Simpsonovi žlutí? 293

ZÁVĚREČNÉ TITULKY

Slovníček pojmů – 297
Odpovědi na hádanky z NPR – 301
Poděkování – 303
O autorech – 307

PŘEDMLUVA

Na začátku 90. let jsem byl komik s literárními ambicemi. Živil jsem se třemi způsoby: během dne jsem pracoval pro společnost Comic Relief, v níž bylo mým úkolem získávat v komediálních klubech peníze pro bezdomovce, za což jsem dostával 200 dolarů týdně. Dělal jsem stand-up vystoupení a improvizace a taky turné. A psal jsem vtipy ostatním komikům jako Roseanne Barrové, Tomu Arnoldovi, Jeffu Dunhamovi, Georgi Wallacemu, Tayloru Negrónovi či Garrymu Shandlingovi.

Hledal jsem svou velkou příležitost a ona stále nepřicházela. Někteří z mých přátel si zajistili práci scenáristů v televizním seriálu *Roseanne*, ale já toho zjevně nebyl schopen. Jiní mí přátelé jako David Spade a Rob Schneider a později i Adam Sandler byli zaměstnání jako scenáristé/herci v pořadu *Saturday Night Live*, nikdy se mi však nepodařilo přimět je, aby mě vzali také. Jim Carrey mě platil z vlastní kapsy, abych mu psal skeče pro seriál *In Living Color*, nikdy se mi však nepovedlo udělat z toho oficiální zaměstnaneckou pozici.

Byl jsem zoufalý a potřeboval jsem něco podniknout, a tak jsem se rozhodl, že napíšu modelový scénář, což je v zásadě taková ukáзка tvůrčích schopností, v naději, že mě někdo zaměstná

jako scenáristu sitcomu. Mé dva oblíbené televizní pořady byly v té době *Simpsonovi* a *Get a Life* Chrise Elliotta. Pustil jsem se do toho a během měsíce či dvou jsem napsal jednu modelovou epizodu do každého z těch pořadů. Tehdy jsem si myslel, že se mi vážně vydařily, ale když jsem je vyslal do světa, nepřijali mě do žádného pořadu, kam jsem se hlásil, a výsledkem byla jen jedna schůzka, a to s Davidem Mirkinem ohledně *Get a Life*, myslím však, že jsem ji dostal jen proto, že ho Garry Shandling přinutil, aby se se mnou sešel.

Jediná zpětná vazba, kterou jsem na své scénáře získal, byla od Mika Reisse a Ala Jeana, kteří natáčeli *Simpsonovy*. Bylo mi řečeno, že se jim líbí, ale že žádné další scenáristy momentálně nepotřebují. I když to bylo odmítnutí, dodalo mi jisté sebevědomí. Autoři mého oblíbeného seriálu řekli něco pozitivního. Nájem mi to nezaplatí, ale bylo to mnohem lepší než reakce, kterou jsem tehdy dostal od všech ostatních televizních seriálů, což bylo mlčení.

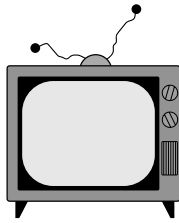
Protože jsem si nebyl schopný najít stabilní zaměstnání, začal jsem pracovat na řadě projektů, nakonec včetně *The Ben Stiller Show*. Poté, co ji zrušili, což bylo jen pár měsíců po začátku vysílání, mi zavolal Mike Reiss, který mi řekl, že spolu s Alem pracují na novém seriálu s názvem *The Critic* a že by rád věděl, jestli bych se chtěl přidat do jejich týmu. Nemohl jsem tomu uvěřit. Když předtím říkal, že se mu líbil můj modelový scénář k *Simpsonovým*, nebyla to tedy pouhá slušnost. Ostatně, o dvacet dva let později mi Mike s Alem zavolali a řekli mi, že tu epizodu chtějí proměnit ve skutečný díl *Simpsonových*.

Ten scénář jsem opakovaně pročítal a byl docela slabý, s pár slibnými místy. Skutečnost, že ve mně Mike dokázal ten potenciál vidět, i když jsem byl ještě kluk, a že z toho byl nadšený, byla pro mou kariéru zcela zásadní. Rozhodně jsem si nezasluhoval být v té místnosti. Nevěděl jsem nic o psaní příběhů. Neměl jsem

zásluhy. Ale on ve mně cosi viděl a měl z mého budoucího psaní a kariéry dobrý pocit. Když jste mladí, tolik stojíte o to získat práci, že moc nepřemýšlíte nad tím, jak neuvěřitelně štědré gesto je, když se za vás někdo postaví a otevře vám dveře.

Když jsem seděl v zasedačce scenáristů seriálu *The Critic*, byl jsem si vědom toho, že sdílím prostor s jedněmi z nejlepších komediálních scenáristů na světě. Dennodenně jsem byl u vytržení. Většinou jsem byl užaslý z Mika, který byl neuvěřitelně zábavný a milý. Vždycky v dobré náladě, házel hlášku za hláškou a byl tak vtipný, že jsem se bál vůbec něco nadhazovat, ale přinutil jsem se k tomu a Mike, Al a James Brooks mi poskytli báječnou komediální průpravu. Přečetl jsem a zhlédl všechno, co Mike vytvořil – je pro mě inspirací coby úžasný komediální talent a skutečně fantastický člověk, který rozhodně učinil svět šťastnějším místem k životu. Bůh žehnej Miku Reissovi.

- Judd Apatow

ÚVODNÍ TITULKY

Stejně dobré místo, kde začít, jako jakékoli jiné...

Od první série z ledna 1990 začíná každý díl *Simpsonových* vtipem, který nepostřehnou desítky milionů fanoušků při stovkách milionů zhlédnutí. Když se z mraků vynořuje titulok *Simpsons*, vidíte nejprve první polovinu jména rodiny, „The Simps“, než k ní přibude zbytek slova. *No a co?* No, „Simps“ je zkrácený tvar slova „simpletons“ – prostáčky – jako ti, které budete sledovat v seriálu. Jestli jste si toho nikdy nevšimli, netrapte se tím; neví o tom ani většina současného týmu.

(Další vtipy, které jste možná v životě zmeškali: *Toy Story* je narážka na „toy store“, tj. „obchod s hračkami“; komedie *Legally Blonde (Pravá blondýnka)* je hříčkou s tím podivným právním pojmem „legally blind“;¹ a v logu BR firmy Baskin-Robbins je ukryté číslo 31 odkazující na 31 příchutí v jejich sloganu. Už jste se dozvěděli čtyři věci, a to jste teprve na první straně!)

V *Simpsonových* jsme jen do úvodních titulků dali tolik vtipů, kolik jich v některých sitcomech vyjde na celý díl (nebo v případě *Kutilla Tima* na všech osm sérií dohromady). Naše titulky vždycky začínají novým „tabulovým vtipem“, v němž Bart ve škole za trest

¹ Což je právní vymezení úplné či skoro úplné slepoty dle zákonů USA; pozn. překl.

opisuje na tabuli větu typu „NERVOVÝ PLYN NENÍ HRAČKA.“ A končí vždycky naším „gaučovým vtípem“, v němž se Simpsonovi seběhnou na pohovku a stane se něco nečekaného (např. je ta pohovka sežere). Když seriál v roce 2009 přešel na HD rozlišení, přidali jsme další vtipy: „průlet“ (kolem názvu seriálu v oblacích proletí některá z postav v nějakém zvláštním prostředku) a videobillboard. Lisino sólo na saxofon se také týden od týdne mění; v poslední době to nebyl vždycky saxofon – nechali jsme ji hrát i na harfu a na theremin.

Celý ten nápad s neustále se měnícími titulky má inspiraci v nečekaném zdroji: pořadu *The Mickey Mouse Club* z 50. let. Jeho úvodní titulky vždycky končily tím, že kačer Donald udeřil na gong a stalo se něco katastrofálního: gong vybuchl nebo se Donald nekontrolovatelně rozvibroval... variací bylo mnoho, ale všechny končily zmrzačením kačera.

Náš první tabulový vtíp byl prostý a sebereferenční: „UŽ NIKDY NEBUDU PLÝTVAT KŘÍDOU.“ Skvělý vtíp. Ale odtud to šlo rychle z kopce: o dva díly později věta zněla „UŽ NIKDY NEBUDU VE TŘÍDĚ KRKAT.“ I když tam byla spousta dobrých („Už nikdy nebudu poukazovat na nevědomost učitelského sboru“), tyto vtipy se píšou velmi těžko, protože cokoli delšího než deset slov by se nestihlo přečíst. Navíc, když jsme ho v úvodních titulcích vynechali, což děláme stále častěji, nikdo si nestěžuje. Ve skutečnosti už před šestnácti lety Bart na tabuli napsal: „TYHLE HLÁŠKY UŽ NIKDO NEČTE.“

Gaučové vtipy jsou mnohem větší zábava... a mnohem větší dřina. Dřív jsme každý vtíp jednou ročně opakovali, takže jsme na sérii o dvaadvaceti dílech vystačili s jedenácti gaučovými vtipy. Rychle jsme ale zjistili, že když lidé vidí starý gaučový vtíp, myslí si, že celý díl je repríza a přepnou na jiný program. Teď má prakticky každý díl svůj vlastní gaučový vtíp.

Vtipy do úvodních titulků se obvykle píšou na konci dne. Když to vypadá, že bychom snad mohli skončit dřív, řekněme v půl

šesté, a je šance, že by se scenáristé mohli dostat domů k teplé večeři a dětem, které ještě nespí, řekne nám šéf, ať vymyslíme nějaké gaučové a tabulové vtipy.

V našich gaučových vtipcích se objevily i parodie na úvodní titulky jiných seriálů, jako jsou *Teorie velkého třesku*, *Hra o trůny* či *Perníkový táta*. Jednou Simpsonovy rozdrtila obří noha z úvodních titulků *Monty Pythonova létajícího cirkusu*. Výkonný producent David Mirkin zajistil, že jsme použili přesně tutéž nohu jako Pythoni: pochází z obrazu *Venuše, Kupid a Čas – Alegorie Touhy* od Agnola Bronzina.

Pár gaučových vtipů jsou takové uzavřené minipříběhy. V pouhých sedmdesáti vteřinách jsme shrnuli veškeré dějiny lidstva, od améby, která se vyvine v opici, pak v pračlověka, a pak mírně degraduje v Homera Simpsona. Trilogii *Pána prstenů* jsme vměstnali do minuty a třiceti devíti vteřin.

Občas se ani nemusíme namáhat, protože za nás práci odvedou hostující umělci! To nám umožnilo spolupracovat s animátory, které obdivujeme, jako jsou Bill Plympton, Don Hertzfeldt a týmy ze seriálů *Robot Chicken* a *Rick a Morty*. Guillermo del Toro pro nás vyrobil třiminutový speciál, který odkazuje na každý hororový film, co byl kdy natočen, a je prostě úžasný.

A pak je tu umělec Banksy, pověstný svým samotářstvím. Al Jean ho oslovil (ho? ji? je?) přes producenta dokumentárního filmu *Banksy: Exit Through the Gift Shop*. Banksy vytvořil báječně orwellovské zobrazení korejského animačního studia, v němž se vyrábí náš seriál: v té scéně DVD se *Simpsonovými* narážejí na roh hladovějícího jednorožce, aby se vytvořila ta díra uprostřed, a pak jsou naložena do krabic a zapečetěna jazykem mrtvého delfína; živé bílé veverka jsou házeny do drtičky, aby se z nich vyrobila náplň do plyšových Bartů, kteří jsou pak naloženi na káru, již táhne chorá panda. Moc se nám to líbilo; našim korejským animátorům nikoli. (Byl jsem první ze scenáristů, kteří

navštívili naše animátorské studio v Soulu; tamní zaměstnanci, což jsou převážně ženy, mají hezčí, slunečnější kanceláře než naši scenáristi; a většina z nich při práci sledovala na svých mobilech korejské telenovely.)

Můj nejoblíbenější gaučový vtip byl ten, který běžel toho večera, kdy náš seriál porazil *Flintstoneovy* coby kreslený seriál nejdéle běžící v hlavním vysílacím čase. Simpsonovi vběhnou do obýváku a zjistí, že na jejich gauči už sedí Flintstoneovi. Producenti toho seriálu – společnost Hanna-Barbera – žádali, aby Flintstoneovi byli zaplaceni jako hostující hvězdy – a stalo se! Fred, Wilma a Pebbles si rozdělili čtyři sta babek.

OTÁZKA, KTERÁ VÁS PÁLÍ

V průběhu knihy zodpovím otázku, na něž se fanoušci *Simpsonových* ptají nejčastěji.

Začněme tou zásadní:

Kde leží Springfield?

Jméno Springfield vybral tvůrce Matt Groening pro jeho obecnou nezajímavost. Byl to název městečka v obecně nezajímavém sitcomu z 50. let *Father Knows Best* a jde o jeden z nejčastějších pomístních názvů v Americe – častější jsou jen Riverside a Five Points. Máme čtyřicet osm Springfieldů rozprostřených ve čtyřiceti třech státech USA, což znamená, že v pěti státech mají dva Springfieldy. To je skvělá představa, lidi.

Matt Groening ale nechtěl, aby jeho verze Springfieldu byla nějakou hádankou; jako většinu věcí v *Simpsonových* jsme to předem neplánovali. A nyní už jsme ohledně toho, kde by Springfield mohl být, udělali tolik narážek, že prostě nemůže být *jen tak někde*. Shrňme si, co víme: Na východní straně Springfieldu se nachází oceán; na západní také. Jednou jsme řekli, že Východní Springfield je třikrát větší než Texas. A v jednom díle vidíme

Homera, jak ráno odhrabuje sníh a odpoledne leží v houpací síti a usrkává limonádu. To vzbuzuje otázku: Na jaké je vůbec Springfield planetě?

Cenou Emmy ověčený díl „Cena smíchu“ končí tím, že Simpsonovi jsou označeni za rodinu ze severu Kentucky. Tady máte odpověď. Až na to, že v závěrečných titulcích jsme řekli, že jsou z Missouri. A v repríze jsme to změnilí na Illinois. A na DVD je to označeno za „malý ostrov“.

V *Simpsonových ve filmu* Ned Flanders říká, že stát, v němž Springfield leží, sousedí s Ohiem, Nevadou, Maine a Kentucky. V době těsně před premiérou dokonce probíhala soutěž, která vyzývala různé Springfieldy v USA, aby natočily video s vysvětlením, proč zrovna u nich žijí Simpsonovi. Třináct měst pak bojovalo o tu čest být nejtlustším, nejhlupečjším a nejznečištěnějším městem v Americe. V Massachusetts dokonce vystoupil senátor Ted Kennedy, jenž pozval svého kolegu starostu Quimbyho, aby přijel na návštěvu. Od Kennedyho to bylo velké gesto, protože jsem slyšel, že tu postavu nesnáší. A přes všechnu tu snahu Massachusetts prohrálo. Vítězem byl Springfield ve Vermontu. (Pochází odtamtud komička Henriette Mantelová a říkála mi, že se to tam Springfieldu ze *Simpsonových* vůbec nepodobá.)

Líbí se mi odpověď Johna Swartzweldera, praštěného autora devětapadesáti praštěných dílů *Simpsonových*; ten říká: „Springfield je na Havaji.“ Před pár lety však Matt Groening řekl, že seriál se odehrává ve městě, poblíž kterého vyrůstal: ve Springfieldu v Oregonu. Co ten o tom ví?

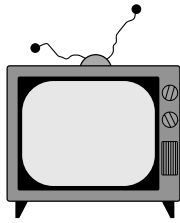

DĚJSTVÍ PRVNÍ

Doufám, že vám tahle knížka připadá jako díl *Simpsonových*: svižná, plná rychlých scének a naplněná stovkami vtipů, z nichž některé jsou vtipné. Dokonce jsem jí dal strukturu scénáře *Simpsonových*, který má čtyři dějství: uvedení do situace, zápletku, rozuzlení a finále. Víte, Aristoteles říkal, že všechna dramata mají tři dějství, a klasické filmy obvykle používají strukturu o třech dějstvích. My máme čtyři, což znamená, že jsme o jedno dějství lepší než Aristoteles. Se čtyřmi dějstvími můžete navíc prodat víc inzerce.

Simpsonovi mají strukturu jako žádný jiný seriál, který jim předcházel. První dějství každého dílu začíná řadou scének, které nijak nesouvisí se zápletkou: ať už jde o návštěvu akvaparku, výlet do muzea známek, návštěvu *krytého* akvaparku... trochu nám docházejí nápady. Vlastní příběh se ukáže až na konci prvního dějství a s tím, co jsme viděli předtím, málokdy souvisí: Homer se v kině pohádá s Marge a skončí jako manažer countryové zpěvačky; zařizování dědečkova pohřbu se změní v příběh o tom, jak si Simpsonovi pořídili tenisový kurt; Líza se stane veterinářkou po... návštěvě akvaparku.

První dějství této knihy bude podobné: všechno bude mít nějakou pointu, ale nikdy ji nebudete čekat.

KAPITOLA PRVNÍ

NA POČÁTKU...

Práci na *Simpsonových* jsem získal stejně jako svou ženu: nebyl jsem první volbou, ale byl jsem k dispozici.

Pracoval jsem na *It's Garry Shandling's Show*, druhém nejhůře hodnoceném televizním seriálu. (Tím prvním byla *The Tracey Ullman Show*, která obsahovala krátké kreslené skeče o malých ošklivých žlutých lidech.) Shandlingovu show čekala letní pauza a její výkonný producent Alan Zweibel chystal nový seriál *The Boys*, sitcom zasazený do prostředí tajného satirického spolku Friars Club. Jak já chtěl tu práci, tu možnost psát vtipy pro Normu Crosbyho a Normana Fella, dva své oblíbené Normany!

Ale Zweibel si raději najal mé dva staré známé Maxe Prosse a Toma Gammilla, takže jsme se se svým scenáristickým kolegou Alem Jeanem museli spokojit s prací, kterou odmítli: se *Simpsonovými*.

Nikdo nechtěl dělat na *Simpsonových*. V hlavním vysílacím čase žádný kreslený seriál už od dob *Flintstoneových* neběžel – a to bylo už o generaci zpátky. A co bylo horší, ten seriál měl běžet na stanici Fox, která byla tehdy nová, takže nikdo nevěděl, jak dlouho vydrží.

Já tu práci vzal... ale nikomu jsem neřekl, co dělám. Po osmi letech psaní pro filmy, sitcomy, a dokonce i Johnnyho Carsona² jsem teď pracoval na kresleném seriálu. Bylo mi dvacet osm let a měl jsem pocit, že hlouběji už klesnout nemůžu.

Přesto jsem byl už roky fanoušek Matta Groeninga a výkonného producenta Sama Simona. Ti se při tvorbě seriálu bavili, a to bylo nakažlivé.

Byla to taková letní brigáda a já z toho měl stejný pocit jako ze svých předchozích letních brigád (prodávání domácích potřeb, vyplňování úmrtních listů): věděli jsme, že to nebudeme dělat věčně, tak to nikdo z nás nebral moc vážně. Dokonce jsme tehdy neměli ani pořádnou kancelář. Studio nám věřilo tak málo, že nás ubytovali v karavanu. Říkal jsem si, že kdyby seriál propadl, pomalu by ten karavan odvezli k Pacifiku a utopili nás scenáristy jako krysy.

S Alem Jeanem jsme rychle sepsali tři z prvních osmi dílů seriálu: „Taková nenormální rodinka“, který končí tím, jak si Simpsonovi během rodinné terapie dávají elektrické šoky, „Smutná Líza“, v němž se sklíčená Líza setká s báječným jazzmanem Murphym Krvavou dásní, a „Mluvicí hlava“, v němž Bart uřízne hlavu soše Jebediaha Springfieda. Zároveň jde o díl, v němž se poprvé objeví Levák Bob, reverend Lovejoy, Krusty a sígři Jimbo, Dolph a Kearney.

Po celou dobu, kdy jsem to psal, jsem ale remcal: „Radši bych vymýšlel vtipy pro Normana Fella.“ Protože na té sérii chtělo pracovat tak málo scenáristů, byl náš autorský tým nakonec velmi zvláštní: kromě Ala a mě neměl nikdo zkušenost s psaním scénářů pro sitcomy.

Byli to převážně lidé ze světa skečů, talk show, dokonce reklamy. Den před premiérou série jsem seděl v karavanu s ostatními

² Americký komik a televizní bavič populární zejména v 70. až 90. letech 20. století; pozn. překl.

scenáristy. Jakmile se od nás vzdálil Matt Groening, položil jsem ostatním jednoduchou otázku, nad kterou jsme v duchu přemýšleli s největší pravděpodobností úplně všichni: „Jak dlouho myslíte, že ten seriál doopravdy vydrží?“

Všichni scenáristé měli stejnou odpověď. Šest týdnů. Šest týdnů, šest týdnů, šest týdnů.

Akorát Sam Simon byl optimistický. „Myslím, že vydrží třiáct týdnů,“ prohlásil. „Ale neboj, tvé kariéře to nijak neublíží, protože to nikdo nikdy neuvidí.“

Možná, že v tom spočívá tajemství úspěchu seriálu: protože jsme si mysleli, že se na něj nebude nikdo dívat, nedělali jsme ho podobný ostatním seriálům, které tehdy běžely v televizi; udělali jsme takový seriál, který jsme chtěli vidět v televizi my. Bylo to nepředvídatelné; jeden týden jsme psali detektivku, v dalším díle jsme parodovali francouzský film *Manon od pramene*. Jediné pravidlo, které jsme si stanovili – nebýt nudní. Scény byly svižné a nabitě vtipy v dialozích, v popředí i na pozadí. Například arkádovou hernu, do které vchází Homer v šestém díle, jsme s Alem zaplnili legračními hrami jako *Pac-Rat*, *Escape from Grandma's House* či *Robert Goulet Destroyer* (*Kryší Pac-Man*, *Útěk z bábinčina domku* či *Robert Goulet Ničitel*; pozn. překl.). A když vám nějaký vtip napoprvé utekl, žádný problém: všichni v Americe si v té době začínali pořizovat videa, takže si seriál mohli nahrát a pustit si ho znovu.

Nezapomínejte, že byl rok 1988 a televizním seriálům kralovala *The Cosby Show*. Byla to skvělá show... ale tak pooooooooo malá. Nikdy se v ní nic nedělo. (Co všechno se dělo po ní, to už je jiná věc...)

Nežertuji, když řeknu, že nejsvižnější a nejméně uctívou komedií byly v té době *The Golden Girls*, seriál o třech mrtvolách a mumii. (Do světa sitcomů jsem se dostal tím, že jsem napsal scénář pro *The Golden Girls*. A teď jsem někdo.)